

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, που ορίζει, ότι όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298 και 330 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει, ότι προϋποθέσεις της υποχρέωσης προς αποζημίωση, είναι: 1) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη παράλειψη), 2) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, 3) υπαιτιότητα και 4) πρόσφορος αιτιώδη σύνδεσμος, μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς (νόμιμου λόγου ευθύνης) και αποτελέσματος (ζημίας). Το παράνομο της συμπεριφοράς συνδέεται με αντίθεση προς διάταξη που απαγορεύει τη συγκεκριμένη πράξη, είναι δε αδιάφορο σε ποιο τμήμα του δικαίου βρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την ένδικη συμπεριφορά. Από την ίδια διάταξη του άρθρου 914 του ΑΚ, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 147-149 του Α.Κ. και 386 του Π.Κ., προκύπτει ότι, γενεσιουργό λόγο της υποχρέωσης σε αποζημίωση αποτελεί και η απατηλή συμπεριφορά σε βάρος του ζημιωθέντος, η οποία υπάρχει όταν κάποιος από δόλο προκαλεί, ενισχύει ή διατηρεί με κάθε μέσο ή τέχνασμα, σε άλλον τη σφαλερή αντίληψη πραγματικών γεγονότων, ένεκα της οποίας αυτός προβαίνει σε δήλωση βούλησης ή επιχείρηση πράξης, από την οποία υφίσταται ζημία, εφόσον το χρησιμοποιηθέν απατηλό μέσο υπήρξε αποφασιστικό για τη γενόμενη δήλωση βούλησης ή την επιχειρηθείσα πράξη, ενώ δεν αποκλείεται η τυχόν χρησιμοποιηθείσα για την απάτη ψευδής παράσταση να αναφέρεται σε μελλοντικό γεγονός ή να συνδέεται με απόκρυψη κρίσιμων γεγονότων, την ύπαρξη των οποίων αγνοούσε ο ζημιωθείς και γνώριζε αυτός που τον εξαπάτησε (ΑΠ 1516/1999), χωρίς να είναι αναγκαίο η προκληθείσα από την απατηλή συμπεριφορά ζημία να συνδέεται αποκλειστικά με ωφέλεια αντίστοιχη, που επήλθε στο πρόσωπο του εξαπατήσαντος, αφού αυτή μπορεί να αφορά και τρίτο. Εξάλλου, κατά την έννοια της ως άνω διάταξης, ερμηνευομένης ενόψει και του

άρθρου 27 του Ποινικού Κώδικα, δόλος συντρέχει όχι μόνον όταν ο δράστης επιδιώκει την πρόκληση της ζημιάς αυτής αλλά και όταν γνωρίζει ως ενδεχόμενη και αποδέχεται την δυνατότητα πρόκλησης της ίδιας ζημιάς είτε ως αναγκαία είτε ως ενδεχόμενη συνέπεια της παράνομης συμπεριφοράς του. Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 298 εδ. β' του ΑΚ προκύπτει ότι η απαραίτητη για τη θεμελίωση της αξίωσης αποζημίωσης αιτιάδης συνάφεια μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της προκληθείσας ζημιάς υπάρχει, όταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας (άρθρο 336 παρ. 4 του ΚΠολΔ), η φερόμενη ως ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης (άρθρο 298 του ΑΚ) ήταν επαρκής, ικανή (πρόσφορη) να επιφέρει το επίσημο αποτέλεσμα και επέφερε αυτό στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 468/2003). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 51 παρ.1 του Ν. 2172/1993 «συνιστάται στο Πρωτοδικείο Πειραιά ειδικό τμήμα στο οποίο εκδικάζονται : α) οι ναυτικές διαφορές που εισάγονται στο Πρωτοδικείο αυτό, β)...». Κατά τη διάταξη του άρθρου 51 παρ.2 του ιδίου νόμου «για την εκδίκαση των ναυτικών διαφορών η δικαιοδοσία του Πρωτοδικείου Πειραιά εκτείνεται σε ολόκληρο το νομό Αττικής», ενώ στις διατάξεις του άρθρου 51 παρ.3 του αυτού νόμου ορίζεται: «Ναυτικές διαφορές είναι οι ιδιωτικές διαφορές που πηγάζουν από πράξεις του θαλάσσιου εμπορίου, τη χρησιμοποίηση, λειτουργία ή ναυσιπλοΐα πλοίου ή την παροχή εργασίας σε αυτό. Β. Ενδεικτικά ναυτικές διαφορές είναι εκείνες που έχουν αιτία: ... ε) συμβάσεις σχετικές με την οικονομική χρησιμοποίηση ή λειτουργία πλοίου, τη μεταφορά προσώπων ή πραγμάτων, στ) την απώλεια ή βλάβη εμπορευμάτων, αποσκευών ή εμπορευματοκιβωτίων μεταφερομένων με πλοίο, κλπ.». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι από την έναρξη ισχύος αυτών (16.03.1994) καθιερώνεται αποκλειστική αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και του Εφετείου Πειραιώς για την εκδίκαση των ναυτικών διαφορών και υποθέσεων, οι οποίες διαφορετικά, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις του ΚΠολΔ περί αρμοδιότητας, θα υπάγονταν στο Πρωτοδικείο Αθηνών. Εξάλλου, από τις διατάξεις του άρθρου 51 παρ.1, 2, 6 και 9B' του Ν. 2172/1993 συνάγεται ότι για την υπαγόμενη στην καθ' ύλην αρμοδιότητα των πρωτοδικείων πρωτοβάθμια δίκη επί ναυτικών διαφορών, συνιστάται ειδικό τμήμα στο Πρωτοδικείο Πειραιώς, με περιφέρεια εκείνη του Νομού Αττικής, το οποίο και καθίσταται καθ' ύλην αρμόδιο γι' αυτήν τη δίκη, ενώ η

αντίστοιχη καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου Αθηνών καταργείται, για δε τη σχετική δευτεροβάθμια δίκη συνιστάται ειδικό τμήμα στο Εφετείο Πειραιώς, το οποίο και καθίσταται καθ' ύλην αρμόδιο γι' αυτήν τη δίκη, ενώ η αντίστοιχη καθ' ύλην αρμοδιότητα του Εφετείου Αθηνών επίσης καταργείται. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 51 παρ. 5 εδ.β' και 46 ΚΠολΔ προκύπτει ότι σε περίπτωση που η επίδικη διαφορά υπάγεται στα ανωτέρω τμήματα των δικαστηρίων του Πειραιά, εισάγεται όμως προς εκδίκαση σε άλλο δικαστήριο του Νομού Αττικής, το τελευταίο κηρύσσει εαυτό αναρμόδιο, προσδιορίζει το αρμόδιο δικαστήριο, ήτοι το Πρωτοδικείο ή το Εφετείο Πειραιώς και παραπέμπει την υπόθεση σε αυτό (βλ. ΑΠ 1285/2006 ΔΕΕ 2007.978, ΑΠ 338/2003 ΧρΙΔ 2003.537, ΕφΠειρ 145/2006 ΠειρΝομ 2006.359, ΕφΑΘ 4969/2001 ΕλλΔνη 2002.472, ΕφΠειρ 794/1999 ΕλλΔνη 200.463, ΜΠρΑΘ 4553/2010 αδημ.. Α. Πανταζόπουλος, Η λειτουργική αρμοδιότητα ΕΠολΔ 2011.572).

Ο ενάγων, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου του, εκθέτει στην αγωγή του ότι, στις 31-07-2004 υπεγράφη μεταξύ αυτού και του εναγομένου, φερομένου ως νόμιμου εκπροσώπου της ανώνυμης εμπορικής και ναυτιλιακής εταιρείας με την επωνυμία « ΜΟΤΙ Α.Ε.», ένα ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης ενός ηλεκτροπαραγωγού ζεύγους (ηλεκτρογεννήτρια), εργοστασίου DETROIT DIESEL τύπου 12V 149T 1000KVA 440V 60HZ, συνεχούς λειτουργίας. Ότι η μισθωμένη γεννήτρια θα ετοποθετείτο, άμεσα προς λειτουργία, στο πλοίο με την επωνυμία «POSEIDON C», το οποίο, κατά δήλωση του εναγομένου, εκμεταλλευόταν η παραπάνω εταιρεία. Ότι μίσθωμα ορίστηκε το ποσό των 450 ευρώ ημερησίως, ελάχιστος χρόνος μίσθωσης οι δέκα (10) , ημέρες, ενώ η καταβολή του μισθώματος ορίστηκε ανά δεκαπενθήμερο. Ότι στην ανωτέρω σύμβαση συμφώνησε και υπέγραψε με τον εναγόμενο γνωρίζοντας τον τελευταίο προσωπικά ως εφοπλιστή χωρίς να γνωρίζει την ύπαρξη και την φερεγγυότητα της ως άνω εταιρείας. Ότι την 01-08-2004 παρέδωσε την μισθωμένη γεννήτρια στο πλοίο « POSEIDON C», και ετέθη άμεσα σε λειτουργία. Ότι παρά το γεγονός ότι η επίδικη γεννήτρια βρισκόταν σε συνεχή και πλήρη λειτουργία από την 01-08-2004 ο εναγόμενος (φερόμενος ως εκπρόσωπος της ανωτέρω εταιρείας), ουδέποτε κατέβαλε το οφειλόμενο μίσθωμα παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του προς αυτόν. Ότι λόγω της παραπάνω αντισυμβατικής συμπεριφοράς του εναγομένου προέβη στις 30-11-2004 στην καταγγελία της παραπάνω μισθώσεως απαιτώντας την καταβολή των ληξιπρόθεσμων μισθωμάτων

και την επιστροφή της μισθωμένης γεννήτριας. Ότι κατόπιν τούτου άσκησε αγωγή κατά της φερόμενης μισθώτριας εταιρείας ζητώντας τα παραπάνω μισθώματα. Ότι με την υπ' αριθ. 2704/2007 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά υποχρεώθηκε η φερόμενη μισθώτρια εταιρεία να καταβάλει στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των 53.000 ευρώ για τα ληξιπρόθεσμα μισθώματα καθώς και το ποσό των 93.150 ευρώ ως αποζημίωση χρήσεως της επίδικης γεννήτριας. Ότι η απόφαση αυτή κατέστη τελεσίδικη με την υπ' αριθ. 359/2009 απόφαση του Εφετείου Πειραιά και κοινοποιήθηκε στην ανωτέρω εταιρεία. Ότι εν συνεχεία διαπίστωσε ότι η φερόμενη ως μισθώτρια εταιρεία με την επωνυμία « ΜΟΤΙ Α.Ε.», είχε ήδη λυθεί και εκκαθαριστεί από το έτος 1999, ήτοι 5 χρόνια πριν από την σύναψη της επίδικης μισθώσεως. Ότι ο εναγόμενος συμβλήθηκε με τον ενάγοντα και εν αγνοία του τελευταίου, ως εκπρόσωπος μιας ανύπαρκτης εταιρείας. Ότι ο εναγόμενος με δόλο του παρέστησε ψευδώς, ότι, δήθεν, δραστηριοποιείται ως εκπρόσωπος της ως άνω εταιρείας ενώ στην πραγματικότητα ασκούσε ατομικά επιχειρηματική δραστηριότητα με τον « μανδύα», του εκπροσώπου της ανώνυμης εταιρείας γνωρίζοντας και επιδιώκοντας την αποφυγή των οικονομικών του υποχρεώσεων εκ της ανωτέρω συμβάσεως μισθώσεως. Ότι με τον τρόπο αυτό ο ενάγων πείστηκε, εκμίσθωσε και παρέδωσε την παραπάνω γεννήτρια, τυπικά μεν, στην παραπάνω εταιρεία ουσιαστικά όμως, στον εναγόμενο, αντί συνολικού χρηματικού ποσού (54.000, μισθώματα + 93.150 ευρώ, αποζημίωση χρήσεως=) 147.150,00 ευρώ, το οποίο δεν το εξόφλησε, με αντίστοιχη βλάβη της περιουσίας του. Ότι η αλήθεια, την οποία δολίως απέκρυψε ο εναγόμενος, ήταν ότι η τελευταία είχε ήδη λυθεί και εκκαθαριστεί από το έτος 1999 γεγονός το οποίο αν ο ενάγων γνώριζε δεν θα συνεργαζόταν μαζί της.

Ζητεί, δε, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή και κατά επιτρεπτό μερικό περιορισμό [άρθρα 295, 223 του ΚΠολΔ], του αρχικώς καταψηφιστικού αιτήματος από 147.150,00 ευρώ σε 30.000 και το υπόλοιπο, ήτοι 107.150,00 σε έντοκο αναγνωριστικό, α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει, το ποσό των 30.000 ευρώ, ως αποζημίωση εκ της παράβασης των όρων της ανωτέρω συμβάσεως, καθόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις άρσης της νομικής αυτοτέλειας της ως άνω μισθώτριας εταιρείας και ως εκ τούτου ο εναγόμενος, ο οποίος συμβλήθηκε στην ανωτέρω σύμβαση δια τον εαυτό του, ευθύνεται αυτοτελώς και με την δική του

περιουσία και β) να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος, για τους ίδιους ως άνω λόγους, οφείλει να του καταβάλει το ποσό των 107.150,00 ευρώ, αμφότερα δε τα ως άνω χρηματικά ποσά με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Επικουρικώς ζητεί με βάση τις διατάξεις περί αδικοπραξίας, α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των 30.000 ευρώ, ως αποζημίωση εκ της αδικοπρακτικής - απατηλής συμπεριφοράς του εναγομένου. σε βάρος του και β) να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος, για τους ίδιους ως άνω λόγους, οφείλει να του καταβάλει το ποσό των 107.150,00 ευρώ, αμφότερα δε τα ως άνω χρηματικά ποσά με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να απειληθεί ο εναγόμενος προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους.

Η αγωγή αυτή, στην οποία σωρεύονται αντικειμενικά περισσότερες αξιώσεις (ήτοι η πρώτη, κύρια βάση, της υπό κρίση αγωγής είναι η ενδοσυμβατική ευθύνη του εναγομένου εκ της ανωτέρω συμβάσεως μισθώσεως και κατόπιν της προηγούμενης άρσης της αυτοτέλειας της προπεριγραφόμενης εταιρείας και φερόμενης, καταχρηστικώς, ως μισθώτριας της ηλεκτρογενήτριας του ενάγοντος και η δεύτερη, κύρια βάση της, είναι η αδικοπρακτική ευθύνη του εναγομένου εκ της προπεριγραφόμενης απάτης του τελευταίου σε βάρος του ενάγοντος, 218 ΚΠολΔ), οι οποίες τείνουν στον ίδιο σκοπό, ήτοι στην ίδια παροχή χωρίς, ωστόσο, η άσκηση της μίας να αποκλείει την άλλη αλλά η ικανοποίηση της μιας, εξ αυτών, επάγεται την απόσβεση των υπολοίπων (βλ. Γ. Μπαλή, ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ του ΑΚ, έκδοση τέταρτη, παρ.139, σελ. 344) αρμοδίως και παραδεκτώς, (άρθρα 14 παρ. 2, 18 παρ. 1 και 22, 31 ΚΠολΔ), φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την τακτική διαδικασία και είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 147-149, 297, 298, 345, 346, 914, 919 ΑΚ, 386 ΠΚ, 70, 176, 192&2, 907 και 908 ΚΠολΔ. Ωστόσο, από το παραπάνω περιεχόμενο της υπό κρίση αγωγής και πιο συγκεκριμένα ως προς την πρώτη κύρια βάση της η οποία στηρίζεται στον θεμελιωτικό ισχυρισμό περί άρσης της αυτοτέλειας της προπεριγραφόμενης μισθώτριας εταιρείας και της περαιτέρω ενδοσυμβατικής ευθύνης του εναγομένου έναντι του ενάγοντος, ως διευθύνοντος συμβούλου αυτής, θα πρέπει να απορριφθεί, πρωτίστως, ως αόριστη δεδομένου ότι, ο ενάγων αιτείται, αντιφατικώς, αφενός μεν την άρση της αυτοτέλειας της ως άνω εταιρείας με την επωνυμία « ΜΟΤΙ Α.Ε.» και την περαιτέρω ενδοσυμβατική ευθύνη του εναγομένου (σελ. 5 παρ.5 στχ. 3-10 της υπό κρίση αγωγής), αφετέρου δε ισχυρίζεται την λύση της ανωτέρω μισθώτριας εταιρείας καθώς

και το πέρας της εκκαθάρισεως της από το έτος 1999, ήτοι πέντε χρόνια πριν από την σύναψη της επίδικης συμβάσεως (βλ. σελ. 3 παρ.3 στχ.1-11, της υπό κρίση αγωγής). Εφόσον, λοιπόν, η εταιρεία με την επωνυμία «ΜΟΤΙ Α.Ε.», ήταν ανύπαρκτη κατά τον χρόνο που φέρεται ότι συνήφθη η επίδικη μίσθωση, ήτοι το έτος 2004, έπεται ότι δεν νοείται, κατά την κοινή λογική και η άρση της αυτοτέλειας της. Κατά δεύτερο και κατ' επάλληλη αιτιολογία, η υπό κρίση αγωγή ως προς την ίδια, ως άνω, πρώτη, κύρια βάση της θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη ελλείψεως καθ' ύλην αρμοδιότητος του παρόντος Δικαστηρίου (η οποία σε κάθε περίπτωση εξετάζεται αυτεπαγγέλτως ως διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης), διότι, κατά το μέρος αυτό, η επίδικη σύμβαση μισθώσεως αφορά την απαραίτητη, για την λειτουργία του πλοίου, προμήθεια της προπεριγραφόμενης ηλεκτρογεννήτριας, από τον ενάγοντα προς την ανωτέρω ανώνυμη εταιρεία και κατά λογική ακολουθία (ενόψει της επικαλούμενης άρσης της αυτοτέλειας της), προς τον εναγόμενο. Συνεπώς, κατά το μέρος αυτό, η υπό κρίση αγωγή, αφορά διαφορά που έχει αιτία τον εξοπλισμό του πλοίου με την ηλεκτρογεννήτρια του ενάγοντος. Ως εκ τούτου και σύμφωνα με τα προαναφερόμενα στην πρώτη (μείζονα), πρόταση του συλλογισμού καθ' ύλην αρμόδιο της υπό κρίση αγωγής, κατά το προαναφερόμενο και μόνο μέρος της (πρώτη κύρια βάση- ενδοσυμβατική ευθύνη), είναι το Ναυτικό τμήμα του Πρωτοδικείου Πειραιώς. Επιπλέον, το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας, το οποίο, μετά τον κατά τα άνω, μερικό, περιορισμό του αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, είναι απορριπτέο, ως αβάσιμο κατά νόμο, μόνο κατά το μέρος που αφορά την μετατροπή της αγωγής από καταψηφιστική σε αναγνωριστική, καθόσον δε νοείται αναγκαστική εκτέλεση, και, συνακόλουθα, προσωρινή εκτέλεση στις αποφάσεις αναγνωριστικού χαρακτήρα (Μπρίνιας: Αναγκ. Εκτέλεση, άρθρο 907, παρ. 47, σελ. 133), εκτελεστούς τίτλους δε, κατ' άρθρον 904 επ. Κ.ΠολΔ, αποτελούν μόνον οι τελεσίδικες καταψηφιστικές αποφάσεις, ενώ οι συνέπειες των αναγνωριστικών εξαντλούνται στο ουσιαστικό δεδικασμένο. Επιπλέον, νόμω αβάσιμο και για το λόγο αυτό απορριπτέο είναι το παρεπόμενο αίτημα να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή ως προς τη διάταξη περί απειλής προσωπικής κράτησης σε βάρος του εναγομένου, διότι η διάταξη αυτή εκτελείται μόνο αφότου η δικαστική απόφαση που τη διατάζει γίνει τελεσίδικη (άρθρο 1049 § 1 ΚΠολΔ). Σημειώνεται, ότι, α) δεν απαιτείται προσκομιδή πρακτικού αποτυχίας

εξωδικαστικής επίλυσης της διαφοράς, διότι με το άρθρο 19 του ν. 3994/2011 καταργήθηκε η παράγραφος 8 του άρθρου 214Α ΚΠολΔ, που επέβαλε τη σχετική διαδικαστική προϋπόθεση, το δε νέο άρθρο 214Α ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε, εφαρμόζεται και στις αγωγές που ασκήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου (25-7-2011) και δεν έχουν ακόμη συζητηθεί (βλ. άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 3994/2011), ενώ επιπλέον με το άρθρο 72 παρ. 2 του ν. 3994/2011 ορίζεται, ότι στις δίκες που κατά την εισαγωγή του παρόντος νόμου είναι εκκρεμείς στον πρώτο βαθμό, οι διαδικαστικές πράξεις (άρα και η συζήτηση) ρυθμίζονται από τις διατάξεις του και β) μετά την τροπή του αγωγικού αιτήματος από καταψηφιστικό σε, εν μέρει, αναγνωριστικό δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου και για το αναγνωριστικό μέρος της, χωρίς να τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής το άρθρο 70 του ν. 3994/2011, που τροποποιώντας την παράγραφο 3 του άρθρου 7 του ν.δ. 1544/1942 περιέλαβε και τις αναγνωριστικές στις υποκείμενες σε δικαστικό ένσημο αγωγές, διότι η ανωτέρω διάταξη εφαρμόζεται μόνον στις αγωγές που ασκούνται μετά την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου (βλ. μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 του ν. 3994/2011). Πρέπει επομένως κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη η κρινόμενη αγωγή (δευτέρα κύρια βάση), να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό μέρος της οποίας καταβλήθηκε το απαιτούμενο δικαστικό ένσημο με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις του (βλ. τα υπ' αριθμ. 187581,187582,591767 και 591768 αγωγόσημα, με τα επικολληθέντα επ' αυτών τα αναλογούντα υπέρ του ΤΠΔΑ κινητά ένσημα και το υπ' αριθμ.35485644 γραμματίο είσπραξης του ΤΝ).

Ο εναγόμενος με τις νόμιμα κατατεθειμένες προτάσεις του αρνείται την αγωγή ισχυριζόμενος ότι ουδεμία ευθύνη φέρει για την μη καταβολή των επίδικων μισθωμάτων καθώς και ότι η μισθώτρια εταιρεία κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης μισθώσεως βρισκόταν σε πλήρη λειτουργία και ισχύ. Επιπλέον ισχυρίζεται ότι το παρόν Δικαστήριο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αναρμόδιο δεδομένου ότι, η επίδικη διαφορά έχει αιτία τον εξοπλισμό πλοίου με ηλεκτρογεννήτρια και ως εκ τούτου, ως ναυτική διαφορά, αποκλειστικά αρμόδιο για την εκδίκαση της παρούσης είναι το Πρωτοδικείο του Πειραιά. Ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός συνιστά άρνηση της αγωγής, κατά το μέρος που αφορά την καθ' ύλην αναρμοδιότητα του παρόντος Δικαστηρίου, καθόσον αφορά διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης η οποία σε κάθε περίπτωση εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το παρόν Δικαστήριο, ενώ κατά το μέρος

που αφορά την κατά τόπον αναρμοδιότητα του παρόντος Δικαστηρίου συνιστά ένσταση, πλην όμως, αμφοτέρω, οι ως άνω ισχυρισμοί κρίνονται απορριπτέοι ως αβάσιμοι διότι, η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη (δευτέρα κύρια βάση της), δεν στηρίζεται σε ναυτική διαφορά αλλά στις διατάξεις περί αδικοπραξιών για την οποία καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο είναι το παρόν Δικαστήριο. Ειδικότερα, στην τελευταία αυτή περίπτωση, αφενός μεν, καθ' ύλην αρμόδιο είναι το Πολυμελές Πρωτοδικείο διότι, πρόκειται για διαφορά που αποτιμάται σε χρήμα, υπερβαίνει τα 80.000 ευρώ και δεν περιλαμβάνεται στην εξαιρετική αρμοδιότητα των Ειρηνοδικείων και των Μονομελών Πρωτοδικείων, αφετέρου δε, κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο είναι είτε το Δικαστήριο της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου (όπως στην προκείμενη περίπτωση), είτε το Δικαστήριο της συντρέχουσας δωσιδικίας του ποινικού αδικήματος.

Από την ένορκη επ' ακροατηρίω κατάθεση του μάρτυρος του ενάγοντος (ο εναγόμενος δεν εξέτασε μάρτυρα), που περιλαμβάνεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, λαμβάνεται δε υπόψη χωριστά σε συσχετισμό με τις υπόλοιπες αποδείξεις και εκτιμάται κατά το λόγο της γνώσεως και το βαθμό αξιοπιστίας του (άρθρο 340 ΚΠολΔ), και από όλα ανεξαιρέτως τα εκατέρωθεν έγγραφα που προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους, χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των ανωτέρω εγγράφων να προσδίδει σ' αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται για την ουσιαστική διάγνωση της ένδικης διαφοράς (ΑΠ 1628/2003 ΕλλΔνη 2004,723), και τα οποία λαμβάνονται υπόψη έστω και αν δεν πληρούν του όρους του νόμου (συμπληρωματικά στην τελευταία αυτή περίπτωση και με την επιφύλαξη των άρθρων 393 και 394 ΚΠολΔ), είτε για να ληφθούν υπόψη ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια, τους ισχυρισμούς των διαδίκων, που περιέχονται στις έγγραφες προτάσεις τους τις άμεσες και συναγόμενες από τους ισχυρισμούς τους ομολογίες τους, παραγομένης ως προς αυτές πλήρους αποδείξεως (261- 352 ΚΠολΔ), τα αυτεπαγγέλτως λαμβανόμενα υπόψη διδάγματα της κοινής πείρας και γενικά από την όλη αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκαν πλήρως τα

ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 31-07-2004 υπεγράφη μεταξύ του ενάγοντος, ως εκμισθωτή και του εναγόμενου, φερόμενου ως νόμιμου εκπροσώπου και διευθύνοντος συμβούλου της ανώνυμης εμπορικής εταιρείας με την επωνυμία «MOTI A.E.», ένα ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης ενός ηλεκτροπαραγωγού ζεύγους (ηλεκτρογεννήτρια), εργοστασίου DETROIT DIESEL τύπου 12V 149T 1000 KVA 440V 60HZ, συνεχούς λειτουργίας. Η γεννήτρια αυτή θα ετοποθετείτο άμεσα προς λειτουργία στο πλοίο με την επωνυμία «POSEIDON C», το οποίο κατά δήλωση του εναγόμενου εκμεταλλευόταν η φερόμενη ως άνω εταιρεία του. Μίσθωμα ορίστηκε το ποσό των 450 ευρώ ημερησίως, ελάχιστος χρόνος μίσθωσης οι δέκα ημέρες, ενώ η καταβολή του μισθώματος συμφωνήθηκε ανά δεκαπενθήμερο. Σημειώνεται ότι κατά το χρόνο σύναψης της προαναφερόμενης συμβάσεως η εταιρεία με την επωνυμία «MOTI A.E.», δεν υφίστατο. Συγκεκριμένα η άδεια της παραπάνω εταιρείας, (η οποία είχε συσταθεί στις 23-11-1994, με την υπ' αριθ. 19056/11-07-1997 απόφαση του τότε Νομάρχη Αθηνών), είχε ανακληθεί λόγω μη υποβολής προς δημοσίευση στο Φ.Ε.Κ., των ισολογισμών της. Πιο συγκεκριμένα αποδείχτηκε ότι από την 16-11-1999 (Φ.Ε.Κ. 9359), η εν λόγω εταιρεία είχε διαγραφεί από τα μητρώα Α.Ε., ενώ με απόφαση της γενικής της συνέλευσης αποφασίστηκε και η λήξη της εκκαθαρίσεως της. Εκ των ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι ο εναγόμενος, αν και γνώριζε ότι κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης συμβάσεως ότι η εταιρεία με την επωνυμία «MOTI A.E.», όχι μόνο ότι δεν λειτουργούσε αλλά και ότι είχε περατωθεί και η εκκαθάρισή της, εντούτοις παρέστησε ψευδώς στον ενάγοντα ότι είναι εκπρόσωπος μιας ανύπαρκτης εταιρείας. Ακολουθώντας, την 01-08-2004 και στο πλαίσιο της επίδικης συμβάσεως, ο ενάγων παρέδωσε τη μισθωμένη γεννήτρια στο πλοίο «POSEIDON C» και ετέθη άμεσα σε λειτουργία. Ωστόσο και παρά το γεγονός ότι η γεννήτρια βρισκόταν σε συνεχή και πλήρη λειτουργία, ο εναγόμενος, φερόμενος ως εκπρόσωπος της ανύπαρκτης ως άνω εταιρείας, ουδεμία καταβολή μισθώματος έκανε παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του ενάγοντος. Έτσι, λόγω της αντισυμβατικής συμπεριφοράς του εναγόμενου, ο ενάγων με την από 30-11-2004 εξώδικη πρόσκλησή του, κατήγγειλε την επίδικη σύμβαση απαιτώντας αφενός μεν, την καταβολή των δεδουλευμένων μισθωμάτων αξίας (τότε), 54.000 ευρώ και αφετέρου την επιστροφή της μισθωμένης γεννήτριας. Εν συνεχεία ο ενάγων στράφηκε αγωγικά κατά της εταιρείας MOTI A.E., φερόμενης ως μισθώτριας και της εταιρείας με την επωνυμία «CRYSTAL QUEEN SHIPPING LDT», ως κατόχου της μισθωμένης γεννήτριας και αξίωσε, α) τα δεδουλευμένα μισθώματα ύψους 54.000 ευρώ και β) αποζημίωση

.....

χρήσης για τη γεννήτρια που εξακολουθούσε να υπάρχει και να λειτουργεί στο πλοίο «POSEIDON C», μέχρι την ημέρα σύνταξης της αγωγής του, ήτοι μέχρι και την 27-06-2005, ύψους 93.150 ευρώ (207 ημέρες X 450 ευρώ ημερησίως). Επί της ως άνω αγωγής εκδόθηκε, μετά από παραπομπή της στο Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά, η υπ' αριθ. 2704/2007 οριστική απόφαση του ιδίου ως άνω Δικαστηρίου με την οποία υποχρεώνεται η εταιρεία MOTI A.E., να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 54.000 ευρώ για ληξιπρόθεσμα μισθώματα και 93.150 ευρώ ως αποζημίωση χρήσεως, με το νόμιμο τόκο. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε έφεση η οποία απερρίφθη τελεσιδίκως με την υπ' αριθ. 359/2009 απόφαση του Εφετείου Πειραιά, ενώ έχει ήδη καταστεί αμετάκλητη. Ακολούθως, ο ενάγων ανακάλυψε ότι η εταιρεία MOTI A.E., όχι μόνο δεν είχε κανένα περιουσιακό στοιχείο, προκειμένου να ξεκινήσει την διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως σε βάρος της, αλλά και ότι δεν υφίστατο, κατά τα ανωτέρω. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο ενάγων κατά το χρόνο σύναψης της επίδικης συμβάσεως με τον εναγόμενο, ανυπαίτιως, αγνοούσε ότι η εταιρεία, που φερόταν ότι εκπροσωπούσε ο εναγόμενος, δεν υπήρχε. Επί των ανωτέρω λεκτέα τα ακόλουθα: α) Ο εναγόμενος, προκάλεσε, με την αποσιώπηση αληθινών γεγονότων για τα οποία υπήρχε υποχρέωση ανακοίνωσή τους από τη σύμβαση, το νόμο, την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τις συνήθειες των συναλλαγών, δόλια παραπλάνηση του ενάγοντος σε δήλωση βουλήσεως. Συγκεκριμένα, κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης συμβάσεως ο εναγόμενος, αν και γνώριζε ότι η εταιρεία MOTI A.E. (της οποίας ήταν διευθύνων σύμβουλος κατά το παρελθόν), δεν υφίστατο, ήτοι ότι είχε λυθεί και ότι είχε περατωθεί και το στάδιο της εκκαθαρίσεως της, εντούτοις και παρά το γεγονός ότι είχε υποχρέωση γι' αυτό (σφρευτικώς, από τη σύμβαση, το νόμο καθώς και από την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη), αποσιώπησε δολίως να ανακοινώσει στον ενάγοντα την λύση της εταιρείας καθώς και το πέρας της εκκαθαρίσεώς της με αποτέλεσμα να προκαλέσει αιτιωδώς την παραπλάνηση του τελευταίου σε δήλωση βουλήσεως και στην περαιτέρω κατάρτιση της επίδικης συμβάσεως μίσθωσης της γεννήτριας με αυτόν (εναγόμενο). Συναφώς με τα ανωτέρω αποδείχθηκε, επιπλέον, ότι ο εναγόμενος εκμεταλλευόμενος τη φήμη του ως εφοπλιστή και διευθύνοντος συμβούλου στην άνω εταιρεία, κατά το παρελθόν (δηλαδή πριν την σύναψη της επίδικης συμβάσεως), και προκειμένου να πετύχει τη συνεργασία του με τον ενάγοντα, παραπλάνησε αυτόν, παριστάνοντας

ψευδώς στον τελευταίο ότι δήθεν τυγχάνει διευθύνων σύμβουλος μιας εύρωστης εταιρείας, η οποία όμως, κατά τον ανωτέρω χρόνο, ήταν ανύπαρκτη. Πλην όμως, εάν ο ενάγων είχε γνώσει της πραγματικής νομικής και οικονομικής κατάστασης της εταιρείας MOTI A.E., δεν θα προχωρούσε στη σύναψη της ως άνω επίδικης συναλλαγής [μίσθωση] από την οποία τελικά ζημιώθηκε κατά το ποσό των 54.000 ευρώ που αντιστοιχεί στα δεδουλευμένα μισθώματα καθώς και στο ποσό των 93.150 ευρώ που αντιστοιχεί στην αποζημίωση χρήσεως της παραπάνω γεννήτριας. Συνεπώς, ο ισχυρισμός του εναγομένου, ότι η εταιρεία MOTI A.E., δεν έχει λυθεί και εξακολουθεί να λειτουργεί ελέγχεται ως ουσία αβάσιμος αφού, όπως προκύπτει από το Φ.Ε.Κ., 9359/16-11-1999 που προσκομίζεται από τον ενάγοντα, η εν λόγω εταιρεία έχει ήδη διαγραφεί από τα μητρώα Α.Ε. και ως εκ τούτου κρίνεται απορριπτέος, δια τον λόγο αυτό. Ως εκ τούτου, ο εναγόμενος τέλεσε την πράξη της απάτης σε βάρος του ενάγοντος, ευθυνόμενος για την αποζημίωσή του τελευταίου εκ της προαναπτυσσόμενης ζημίας που αυτός υπέστη από την επίδικη συναλλαγή.

Περί των ανωτέρω, σαφής και κατηγορηματική είναι η κατάθεση του μάρτυρος του ενάγοντος, η οποία κρίνεται αξιόπιστη, ως στηριζόμενη επί ιδίας αντιλήψεως, ως στενού φίλου του ενάγοντος, και αυτόπτου, ο οποίος κατέθεσε, μεταξύ άλλων και ότι ο εναγόμενος σ' όλες τις συζητήσεις με τον ενάγοντα μιλούσε για δική του εταιρεία, δικό του καράβι και ότι είχε μεγάλη οικονομική επιφάνεια. Ετι δε περαιτέρω ενισχύεται η κατάθεση αυτή και από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, κυρίως δε: α) με το υπ' αριθ. 9359/1999, από το οποίο προκύπτει, αδιστατάως, ότι η εταιρεία MOTI A.E. έχει διαγραφεί από τα μητρώα Α.Ε., από 16-11-1999, ήτοι τέσσερα χρόνια πριν την κατάρτιση της επίδικης συμβάσεως και β) απόσπασμα της υπ' αριθ. 19056/97 απόφασης της Νομαρχίας Αθηνών με την οποία ανακλήθηκε η άδεια σύστασης της εταιρείας MOTI A.E., και στην οποία εκκαθαριστές ορίζονταν ο εναγόμενος με την σύζυγό του Κωνσταντινίδη Μ., και από το οποίο προκύπτει ότι ο εναγόμενος γνώριζε ότι είχε ανακληθεί η άδεια της παραπάνω εταιρείας και ότι η τελευταία βρισκόταν σε εκκαθάριση από το έτος 1999, με εκκαθαριστή τον ίδιο τον εναγόμενο.

Με βάση τα εκτεθέντα, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν όλω δεκτή και στην ουσία της και, α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των 30.000 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι της ολοσχερούς εξόφλήσεως και β) να αναγνωρισθεί ότι ο

.....

εναγόμενος οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των 107.150,00 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Επίσης, πρέπει να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή, για το ποσό των 30.000 ευρώ, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην εκτέλεσή της ενδέχεται να προκαλέσει, λόγω του αξιολογικού ύψους της επίδικης απαίτησης, σε συνδυασμό με την πάροδο σημαντικού χρονικού διαστήματος από τις ημεροχρονολογίες, κατά τις οποίες έπρεπε (η καταβολή των επίδικων χρηματικών ποσών από τον εναγόμενο προς τον ενάγοντα, έπρεπε να είχε γίνει από το Σεπτέμβριο του έτους 2004), να έχει εξοφληθεί το επίδικο χρέος, σημαντική ζημιά στο ενάγοντα. Τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος χωρίς κατάλογο εξόδων από αυτόν (άρθρο 190 ΚΠολΔ), πρέπει να επιβληθούν, κατόπιν αιτήματός του [ΑΠ 100/2002 ΕΛΔ 43(2002).1033], σε βάρος του εναγομένου λόγω της ήττας του (άρθρ. 176 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 παρ. 1 Ν. 2915/2001, σε συνδ. με άρθρ. 191 αρ. 2 ΚΠολΔ, άρθρα 100, 107, 109 του ΚωδΔικ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα, ως προς την αμέσως ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη, προσωρινώς εκτελεστή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι ο ενάγων οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των εκατόν επτά χιλιάδων και εκατόν πενήντα (107.150,00), ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένης της επίδοσης της αγωγής.

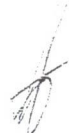
ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ εις βάρος του εναγομένου την δικαστική δαπάνη του ενάγοντος, την οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων εξακοσίων πενήντα (1650) ευρώ

ΚΡΙΘΗΚΕ, και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 30 Σεπτεμβρίου 2014.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, στις 30 Σεπτεμβρίου 2014.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αθήνα, 30 Σεπτεμβρίου 2014
στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, στις 30 Σεπτεμβρίου 2014.
ΑΘΗΝΑ,
..... Γραμματέας

05 JAN. 2015

ΑΘ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ